

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Loppen og Professoren

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572353696/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Bordskuffen, en stor Bordskuffe; der krøb hun ind i Bagskuffen, og saa var hun ikke at see i Forskuffen; det var som en Øienforblændelse.

Men en Aften da han trak Skuffen ud, var hun ogsaa borte fra ham; hun var ikke i Forskuffen, ikke i Bagskuffen, ikke i hele Huset, ikke at see, ikke at høre. Det var hendes Behændigheds Konst. Hun kom aldrig igjen; hun var kjed af det, og han blev kjed i det, tabte sit gode Humeur, kunde ikke mere lee og gjøre Løjer, og saa kom der ingen Folk; Fortjenesten blev daarlig, Klæderne blev daarlige; han eiede tilsidst kun en stor Loppe, et Arvegodt efter Konen, og derfor holdt han saa meget af den. Saa dresserede han den, lærte den Behændigheds Konst, lærte den at præsentere Gevær og skyde en Kanon af, men lille.

Professoren var stolt af Loppen, og den var stolt af sig selv; den havde lært Noget og havde Menneskeblod og været i de største Byer, var blevet seet af Prindsen og Prindsessen, havde vundet deres høje Bifald. Det stod trykt i Aviser og paa Plakater. Den vidste, at den var en Berømt og kunde ernære en Professor, ja en heel Familie.

Stolt var den og berømt var den, og dog, naar den og Professoren reiste, toge de paa Jernbane fjerde Plads; den kommer ligesaa hurtigt som første. Det var et stiltiende Løfte, at de aldrig vilde skilles ad, aldrig gifte sig, Loppen vilde blive Ungkarl og Professoren Enkemand. Det gaar lige op.

»Hvor man gjør størst Lykke,« sagde Professoren, »der skal man ikke komme to Gange!« Han var en Menneskekjender og det er ogsaa en Kundskab.

Tilsidst havde han bereist alle Lande, uden de Vildes Land; og saa vilde han til de Vildes Land; der søde de rigtignok christne Mennesker, vidste Professoren, men han var ikke rigtig Christen og Loppen var ikke rigtig Menneske, saa meente han, at de nok turde reise der og have en god Fortjeneste.

De reiste med Dampskib og med Seilskib; Loppen gjorde sine Konster, og saa havde de fri Reise undervejs og kom til de Vildes Land.

Her regjerede en lille Prindsesse, hun var kun otte Aar, men hun regjerede; hun havde taget Magten fra Fader og Moder, for hun havde en Villie og var saa mageløs yndig og uartig.

Strax, da Loppen præsenterede Gevær og skød Kanonen af, blev hun saa indtaget i Loppen, at hun sagde: »Ham eller In-

5 fra] for a, fra b0. 22 den ... første] a, mgt. b, men attar i 0.